

maar genomen.... die vervloekte blooheid ook.... zoo dom, op zijn leeftijd en dan met de zekerheid, dat zij....

Waar ging ze nu heen?

Haar naloopen? Nee.... nee.... dat kwam niet te pas.... bovendien, ze liep zoo stevig door.... dan zou hij wel moeten draven.

Maar als hij nu een beetje voortmaakte en dadelijk voorbij 't ziekenhuis weer naar 't Molenwater ging, dan zou hij toch kans hebben om haar tegen te komen. Wat jolig was dit weer.... dit heimelijk overleggen alleen al!

Maar ineens schokte hem de gedachte, dat ze wellicht nu al rondging met de lijst voor Kindervoeding.

Groote God! Stel je voor, dat ze naar zijn huis ging, terwijl hij er niet was, dan zou zijn heele mooie plan mislukken! Nee, nee, geen omwegjes meer.... dadelijk rechttoe naar huis.

Hij verhaastte zijn schreden.

In hem bleef het blij-jonge gevoel van vreugde-om-verwachting.

Hij was ook immers nog niet oud, welnee.... hij was jong en het was lente!

Kijk, de zon scheen door het jonge loover en daar, in de schaduw van dien boom, daar bloeiden zoowaar de crocusjes....?

Verrast stapte hij er op toe....

Een groepje paarsbruine paddestoelen was gebroken uit den klamvochten bodem.

Terug in de stad, ontweek Simon de drukke nauwe straten, waar de wagens en karren der marktgangsters nu daverden over het ongelijke plaveisel; hij sloeg af op een stille gracht, waarin gevelde boomen dreven en waar het heel rustig was en aangenaam om te loopen onder het dunnende loof der iepen aan den waterkant.

Hij keek, half in gepeinzen, naar een groot huis met een torentje op zij; er was een steiger voor gezet.

Dat was het familiehuis der Jonkheeren van Rommerswaele.... ook al uitgestorven.... de laatste uit het geslacht, de oude freule Liesbeth, had hij nog helpen begraven, nu gingen ze 't huis zeker afbreken, verbouwen.... hij wist het niet.

Zoo vele huizingen van het oude Zeeuwsche patriciaat waren er tegenwoordig, waaruit de oorspronkelijke bewoners verdwenen waren, verdreven ook wel, na vermogenverlies en stil weggetrokken naar bekrompen burgerlijke woninkjes op stille kleine dorpen, waar ze schraaltjes voortvegeteerden, zuinig, zuinig, maar met nog de koestering in ongenaakbaarheid van den hautainen familietrots als het eenig onvervreemdbaar erfstuk uit de glorie-dagen van hun geslacht.